16/07/2019

“Η πράγματι δύσκολη εποχή κρύβει θησαυρούς, γεννά μικρούς ή μεγάλους αγίους”

/ Αγιορείτικα

Γράφει ο μοναχός Μωυσής

Συχνά κατηγορείται η εποχή μας για πολλούς λόγους, δίκαια ή άδικα. Όμως η πράγματι δύσκολη εποχή κρύβει θησαυρούς, γεννά μικρούς ή μεγάλους αγίους. Εκτός των επίσημα αναγνωρισθέντων αγίων, υπάρχουν και κρυφοί άγιοι σε όλο τον εικοστό αιώνα.

Η οσία Μεθοδία τις Κιμώλου (+1908), ο άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης (+1908), ο επίσκοπος Ζήλων Ευθύμιος (+1921), ο επίσκοπος Ικονίου Προκόπιος (+1922), ο επίσκοπος Κυδωνιών Γρηγόριος (+1922), ο επίσκοπος Μοσχονησίων Αμβρόσιος (+1922), ο επίσκοπος Σμύρνης Χρυσόστομος (+1922), ο θαυμάσιος Γέροντας της μονής Όπτινα όσιος Αγαπητός (+1922) και πλήθος οσίων και νεομαρτύρων στη

Ρωσία, τη Γεωργία, την Εσθονία, την Πολωνία και άλλα μέρη της Ευρώπης, Ασίας και Αμερικής.

Στον εικοστό αιώνα επίσης έχουμε τους αγίους: Αρσένιο Καππαδόκη (+1924), Νικόλαο Πλανά των Αθηνών (+1932), Σιλουανό τον Αθωνίτη (+1938), τον όσιο Σάββα τον εν Καλύμνω (+1948), τον όσιο Γεώργιο Καρσλίδη (+1959) της Δράμας, τον ιερομόναχο Άνθιμο Βαγιάνο (+1960) της Χίου, τον αρχιεπίσκοπο Σαγκάης Ιωάννη Μαξίμοβιτς (+1966) τον θαυματουργό, τον Σέρβο ιερομόναχο Ιουστίνο Πόποβις (+1979) και τον ιερομάρτυρα Φιλούμενο τον Ιεροσολυμίτη (+1979).

Φήμη αγιότητος και υψηλού εναρέτου βίου έχουν και οι μακάριοι Γέροντες: Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης (+1957), Ιωσήφ ο Ησυχαστής Σπηλαιώτης (+1959). Προηγούμενος Αμφιλόχιος Μακρής της Πάτμου (+1970), ο ηγούμενος της Λογγοβάρδας Πάρου Φιλόθεος Ζερβάκος (+1980), ο ηγούμενος της μονής οσίου Δαβίδ στην Εύβοια Ιάκωβος Τσαλίκης (+1991), ο διακριτικός και διορατικός Γέροντας Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης (+1995), ο σοφός Γέροντας Σωφρόνιος Σαχάρωφ (+1993), ο πασίγνωστος και χαριτωμένος μοναχός Παΐσιος Αγιορείτης (+1994), ο της υπακοής και προσευχής Εφραίμ Κατουνακιώτης (+1998) και άλλοι.

Ο αγιότροφος μοναχισμός μάς προκαλεί και μας προσκαλεί σε μία πιο ηρωική στάση, μεγαλύτερη λιτότητα, απλότητα, σεμνότητα και ταπεινότητα. Είμεθα υποχρεωμένοι να διατηρήσουμε ατόφιο, ζωηρό και καθαρό το πνεύμα του ορθόδοξου μοναχισμού με κάθε θυσία. Καλούμεθα να μαθητεύσουμε στην υπομονή των παλαιότερων Γερόντων.

Το μεγαλείο της Εκκλησίας μας είναι ότι γεννά και σήμερα αγίους. Την αγιότητα θα τη χρειασθεί πολύ περισσότερο στον 21ο αιώνα ο κόσμος. Ο Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης έλεγε πως δεν επιτρέπεται να μη διατηρήσουμε τον μοναχισμό αλώβητο. Η αγιότητα δεν είναι ένα λησμονημένο όραμα ή μία φρούδα ελπίδα. Ο ευδαιμονισμός, η εκκοσμίκευση, η οκνηρία εμποδίζουν την ανάδειξη του δένδρου της αγιότητος. Το σύγχρονο πνεύμα της καλοπέρασης, της βιασύνης, της άκοπος και άμοχθης εργασίας και της επιπολαιότητος απομακρύνει την αγιότητα.

Ο σκοπός της ζωής είναι η αγιότητα. Η αγιότητα είναι το κυρίως ζητούμενο. Το πλησίασμα της αγιότητος θα χαρίσει ειρήνη, χαρά, πραότητα, μακροθυμία, εγκράτεια και χαρίτωση. Ο κατάλογος των νέων αγίων αυξάνεται και τον 21ο αιώνα. Μερικές φορές η αγιότητα κρύβεται κι εκεί που ποτέ δεν θα περίμενες, στις πόλεις και τα χωριά και όχι μόνο στο Άγιον Όρος. Ο μοναχισμός σήμερα ανθεί. Ευχή όλων είναι να συνεχίζει να παράγει αγίους, βαδίζοντας την παραδοσιακή πορεία. Ο Άγιος Στυλιανός ο Αθωνίτης έλεγε εμπειρικά: Ο κύριος αγαπά ημάς

υπερβαλλόντως και διά της προσευχής καταξιοί ημάς να συνομιλώμεν μετ’ Αυτού και να μετανοώμεν και να δοξολογώμεν Αυτόν. Αδυνατώ να περιγράψω οπόσον πολύ αγαπά ημάς ο Κύριος. Διά του Πνεύματος του Αγίου γνωρίζεται η αγάπη αύτη και η ψυχή του προσευχομένου γνωρίζει το Άγιον Πνεύμα..

Πηγή: http://www.makthes.gr/news/opinions/89298